

Cultura

Els contes de Pazos

L'artista barceloní exposa a Can Mario de Palafrugell una trentena d'obres realitzades a partir de la relectura d'objectes trobats de la cultura popular

18/06/11 02:00 - PALAFRUGELL - [EVA VÀZQUEZ](#)

A Carlos Pazos (Barcelona, 1949) li agrada tafanejar als encants perquè als taulells d'objectes desllustrats, polsosos i sovint mutilats li sembla sentir unes veus que el criden. La seva obra, des de fa molts anys, consisteix en aquesta operació de rescat i recomposició del que un dia va tenir completesa i vida, arreplegant ninots de goma, peluixos espellifats, postals ratades, guitarres de joguina, gerros escantonats, tota mena d'objectes caiguts en desús, com la tendresa amb què un dia van ser abraçats, per restituir-los a una nova existència basada en la trobada fortuïta, en aquestes seves escenografies d'aparença cànida, d'una decrepitud sumptuosa, que amaguen a dins tota la tristesa del món.

Fins a l'11 de setembre, l'artista presenta a la sala gran de Can Mario de Palafrugell, l'espai d'escultura de la Fundació Vila Casas, una trentena d'aquestes composicions, concebudes entre els anys 2003 i 2010, amb el títol *Goldpazos*, una mena de *greatest hits* d'aquest rapaç caçador de bagatel·les que, en lloc d'estudi, afirma que té a casa un magatzem sencer d'objectes orfes als quals dóna asil, començant pels ninos que va regalar-li el seu pare, o els barrets i les postals de l'àvia, fins a l'última raresa empolvorada amb purpurina adquirida en els seus safaris pels mercats populars. Els seus *souvenirs*, dipòsits de memòria amb tota la seva càrrega poètica encara latent a dins, trets de context (la vitrina d'un menjador burgès, l'armari dels joguets, el bagul de l'àvia) són transformats per Pazos en fantasies narratives organitzant aquestes trobades sovint xocants, grotesques, subversives, en què converteix les seves obres, escenografies teatrals de la banalitat, del gran guinyol que a vegades és la vida, de la irresistible inclinació de l'ésser humà per la inutilitat. La referència teatral (un cert gust per la *representació*) és tan pertinent per entendre el seu treball com l'estratègia surrealista de provocar aparellaments insòlits o el paper fonamental que concedeix a la literatura per armar els seus relats visuals. Ell mateix explica el procés de creació dels seus artefactes: "Primer intento ser escriptor. Quan tinc la idea transformada en títol, en frase, aleshores començo a construir alguna cosa. Veig objectes que em conquisten i els adquireixo. El meu treball és conceptual, no manual. És literatura."

També a Can Mario, a la sala petita, es pot visitar *El viatger que deixa darrere seu una estela d'envasos*, una dotzena de peces en què Jaume Barrera (Barcelona, 1954) ha procurat capturar la llum efímera de l'experiència viscuda encapsulant fràgils records dels seus viatges en pots de vidre i en una sèrie de fotografies.

Darrera actualització (Dissabte, 18 de juny del 2011 02:00)

Foto: XAVIER PI / ACN.

Notícies de ...

[Palafrugell](#) [Barcelona](#)

Publicat a

[El Punt Comarques Gironines](#) 18-06-2011 Pàgina 42